

være"; Børnene lære der paa en let Maade Lybdf, og det er jo muligt, at der i disse Skoler undervises i Discipliner, som ere BARNET særlig tjenlige efter det Diemed, som det er bestemt for. Forældrene selv ville med stor Lethed kunne modvirke den tydske . . . (Kofod: Mand) Mand! det kjender jeg ikke Noget til, og jeg veed ikke, om det ærede Medlem kjender Noget til, at der er tydske Mand i den tydske Skole; det er ikke absolut nødvendigt, at dette er Tilfældet. I alt Fald kan jeg ikke se rettere, end at der maa mere til for at kunne negte, at Børn faae dansk Opdragelse, end blot dette, at de besøge en tydske Skole i Stedet for en dansk. Dette Spørgsmaal har en Gang tidligere foreligget heri Thinget, og jeg udtalte den Gang lige over for det ærede Medlem, der rettede en Forespørgsel til mig derom, at det forekom mig, at det ikke var noget afgjørende Vidnesbyrd for, at Børn ikke fik dansk Opdragelse, at de gik i tydske Skole. Jeg selv i det Mindste har staaet Børn overordentlig nær, som have gaaet i tydske Skole, men som ikke paa nogen Maade ere opdragne i tydske Land. Børns Opdragelse faar uden Tvivl i det Hele taget Præget af den Mand, der hersker i deres Hjem, og det er ligegyldigt, om deres Undervisning foregaar paa Lybdf.

Sagb: Jeg har tilladt mig at begjære Ordet for at yttre mig om det Forslag, der er stillet om at negte de to Sødsfende af Navnet Moltke Indfødsret. Jeg har saavel ved at gjennemlæse Betænkningen som ved at lytte til Diskussionen foregjæves søgt efter at finde en Forklaring af det for mig temmelig Gaadesfulde i dette Forslag. Ifølge mine Anskuelser have danske Forældres Børn, om de end ere fødte i Udlandet, naar de dog komme saa tidligt tilbage, at de endnu i alt Besentligt kunne erholde deres Opdragelse i deres Fædreland, alle indre Betingelser for Indfødsret og i mangle kun den formelle Berettigelse. Jeg anser det i alt Fald kun for et rent formelt Spørgsmaal at meddele dem Indfødsret, da jeg ikke ser nogen som helst Grund til at negte dem den. De almindelige Forhold, hvorunder Indfødsret meddeles, ere til Udlændinge, som nedstamme fra og have tilbragt deres Barndom og Ungdom i fremmed Land og der have modtaget deres Opdragelse og indsuget deres Sympathier; men saadanne Forhold ere jo aldeles ikke tilfæde her. Naar der er Tale om, at en Udlænding, f. Ex. en Nordmand, skal have opholdt sig her i Danmark i 5 Aar og en anden Udlænding, f. Ex. en Italiener, skal have opholdt sig her i 15 Aar for at kunne faae Indfødsret, saa kan dette dog kun gjælde for virkelige Udlændinge af en fremmed Nationalitet, der komme til Danmark med en fremmed Opdragelse og med fremmede Sympathier, hvorved de i Fortiden have været knyttede til et ganske andet Folk end de danske. Under saadanne Forhold er det naturligt at betinge Indfødsretten af et længere

Ophold her i Landet; men naar der er Tale om en dansk Mand's Barn, som født i Udlandet, dog endnu hører ved sine Indtryk eller Sympathier kan have sluttet sig til et fremmed Folk, og dette Barn kommer til Danmark, for der at faae en dansk Opdragelse og indtage sin Plads i det danske Folk, saa kan jeg ikke se, at der er nogen som helst Grund til at stille saadanne Betingelser. Lad os satte det Tilfælde, at af en Families Børn er det ene født paa Udreise i Lybdfland eller Stalien og det andet i Norge, saa skulde altsaa ifølge hine til Opholdet i Danmark knyttede Betingelser det sidst fødte Barn kunne faae Indfødsret efter 5 Aars Forløb, medens det ældste Barn, fordi det tilfældig blev født i et andet Land, maa vente 10 Aar længere, om de end samtidig ere ankomne til Danmark; men jeg kan dog virkelig ikke se nogen fornuftig Grund til, at den tilfældige Omstændighed, at det ene Barn er tabt i Norge og det andet i Stalien, skulde gjøre nogen Forskjel med Hensyn til Betingelserne for Indfødsrets Erhvervelse. Disse Betingelser finde saaledes ingen Anvendelse her, hvorfor jeg ikke kan se nogen som helst Grund til at negte de to i Lovforslaget opførte Børn Indfødsret. Men der er endnu et Punkt, som jeg ikke har hørt nævne under Diskussionen, men som jeg tillægger en langt større Bigtighed, end hvad der ellers er anført til Fordel for Børnene, og det er, at, naar man dog alligevel formener, at de en Gang senere skulle have Indfødsret, saa ere haade de og vi bedst tjente med, at de faae den i deres Barndom. Naar et saadant Barn lever iblandt os med Bevidsthed om at være dansk og at høre os til, saa maa BARNET paa en ganske anden Maade faae fælles Sympathier og Interesser med det danske Folk, end naar det ikke har denne Bevidsthed. Sovebetingelsen for, at et saadant Menneffe skal kunne føle det rette Landsmandsskab med os Andre, er, at han har levet sig ind med os i fælles Interesser, fælles Historie, Tradition og Nationalfølelse, men det kan han ikke, naar han gaar iblandt os uden at vide, om han hører os til eller ikke. Derfor siger jeg: Skal et saadant Menneffe have dansk Indfødsret, saa lad ham faae den nu; thi er der Fare ved at give ham den nu, saa bliver denne kun større ved at give ham den senere.

Bable: Da det ærede Medlem, som sidst talte, foregjæves har set og lyttet efter, at der dels i Betænkningen og dels paa anden Maade skulde være fremkommet Ytringer, som kunde overryde ham om Rigtigheden af det Forslag, som Udvalgets Flertal har stillet med Hensyn til Sager af denne Art, saa maa jeg ogsaa udtale, at man ikke godt kan pisse at komme ind paa personlige Spørgsmaal, hvorfor ogsaa det Slags Sager først overgives til den høitærede Underrigsminister, der, da han talte om, at Udvalget vilde give en saadan Opfordring for Udlændinge til at søge Indfødsret ved Udvalgets Indstilling, ogsaa hævdede,